

jeg ikke tro. Det maa dog vist være et af de uheldige sproglige Udtryk, som den højtærede Minister bruger. Men dernæst staar der: at Føreren har nydt Spiritus paa et saadant Tidspunkt, at han *kan* være paavirket deraf. Ja, hvis ikke den højtærede Justitsminister er en meget forhærdet Dranker, som overhovedet ikke paavirkes af Spiritus, maa han vide, at det er ikke sjældent eller mærkeligt eller noget, som ikke kan passere ethvert Menneske, at han, naar han drikker Spiritus, paavirkes deraf. Det er af den Grund, man nyder Spiritus: for at paavirkes deraf. Man kan paavirkes paa forskellig Maade, man kan blive glad eller lystig, man kan blive faamælt eller veltalende, man kan ogsaa blive erotisk paavirket deraf, man kan altsaa blive paavirket paa forskellig Maade, men paavirket bliver man. Den Fører, der er blevet paavirket af Spiritus paa en eller anden Maade, udsættes altsaa for en særlig Straf, og dette udsættes han for, naar der er sket et Ulykkestilfælde — dog vel med hans eget Motorkøretøj —, eller naar en Undersøgelse foranstaltes i en eller anden Anledning. Hvis der altsaa fra et Motorkøretøj, der staar paa Gaden, stjæles noget, eller f. Eks. hele Motorkøretøjet stjæles, idet man kan tænke sig, at Føreren er gaaet op i et Hus i et ganske lovligt Ærinde, og denne Fører har nydt en Snaps til Frokost — saa maa han vel efter den højtærede Justitsministers Mening være paavirket deraf, for Frokost er dog vel et Tidspunkt, da man kan blive paavirket deraf —, udsættes han saa for denne særlige Straf? Jeg ser, der har været en højst snurrig Sag for, som jeg ikke skal komme dybt ind paa. Det var to Damer, der havde kørt med to Herrer ud ad Roskilde Landevej. Det er ikke oplyst, hvorvidt de to Damer var uvillige eller villige, eller om de to Herrer var alt for villige, men de kører derud, og denne Sag gøres til Genstand for en offentlig Undersøgelse. Har det saa noget at sige, om Chaufføren er blevet paavirket af Spiritus, og paa hvilket Tidspunkt han er blevet paavirket af Spiritus? — Nej, saadant et Ord kan man ikke bruge i en Lov af den simple Grund, at hvis Meningen er: „naar han er beruset“, maa det staa der, saa ved man, hvad det er. Man kan ikke bruge saadanne Ord, som den højtærede Minister har brugt for at affatte et Ændringsforslag, som kunde gaa igennem, uden at nogen Mennesker lagde Mærke til, hvad der stod i Forslaget, og

paa den Maade stille baade Førere, Sagførere og Dommere i stor Forlegenhed.

Hvad staar der saa mere? Saa staar der, at hvis han har baaret sig saaledes ad, at han er blevet paavirket af Spiritus paa et Tidspunkt, da han ikke skulde være paavirket, saa skal han straffes efter den gamle Lovs § 32. I den staar der, at den, der overtræder Loven, straffes med Bøder. Det har ikke noget at gøre med denne Sag, for her er ikke Tale om, at han har overtraadt Loven, undtagen hvis det er at overtræde Loven, at han er paavirket af Spiritus. Der staar ganske vist i den Paragraf, at hvis han er i beruset Tilstand, faar han meget høj Bøde. Er det det, der skal gælde, maa her ogsaa staa: i beruset Tilstand, og ikke et saa lidet fyldestgørende Ord som dette, at han er paavirket af Spiritus.

Jeg har taget dette Eksempel, der er det sidste Ændringsforslag, som den højtærede Justitsminister stillede, og med hvilket han altsaa søgte at berolige Vandene, og denne Bestemmelse er saa slet affattet, at det ikke vil være muligt paa nogen Maade at administrere en Lov med denne. Saaledes har altsaa Behandlingen været, og jeg maa ganske slutte mig til, hvad et æret Medlem af Folketinget, som ikke hører til mit Parti, sagde, nemlig, at dette Lovforslags Behandling er et Eksempel paa en slet Behandling af et Lovforslag. Derfor kan jeg ikke tro det muligt, at det høje Landsting virkelig ikke skulde underkaste Lovforslaget i alle dets Enkeltheder en omhyggelig Prøvelse. Hvad skulde der ogsaa være i Vejen for dette? Nogen Ulykke vilde der ikke ske, om dette Lovforslag ikke blev fremmet i denne Samling. Saa blev man ved den bestaaende Lov. Men desuden kunde jo Samlingen forlænges. Selv de højeste Magter kan bringes til at fravige en Bestemmelse, og nogen enten menneskelig eller guddommelig Lov er der dog ikke for, at Rigsdagssamlingen skal slutte den 30. April. Og vil Regeringen absolut det, synes jeg, den maa tage Følgerne; saa er det dog hverken Landstinget eller Folketinget, der maa tage Følgerne deraf. I alt Fald skulde man sørge for, at et Lovforslag, der berører saa mange Interesser som dette, ikke bliver jaget igennem paa en Maade, som baade for Rigsdagens Anseelse og for selve Lovgivningen ikke er passende. Man vil maaske sige, at vi skal til en højere Beskatning og til en Beskatning, der kommer et bestemt Formaal til